

Berörd av Gud och Monster
Del 2

Våga livet en gång till

Kristina Post

Våga livet en gång till är uppföljare till ***Lek inte med döden*** och del två i den planerade trilogin ***Berörd av Gud och Monster***.

Detta har hänt: Johanna, lärare i den fiktiva staden Bergfors i södra Jämtland, började misstänka att det var något märkligt med den vackre doktor Zacharias Corell, som hade räddat livet på henne efter en cykel-olycka. Johanna hade undervisat

hans barn i skolan, och det var något speciellt med dem allihop. Hon fick den omöjliga tanken att de kanske var vampyrer? Full av vånda knåpade hon ihop ett brev och ställde frågan, och Zacharias valde att tala sanning och bekräftade att det stämde. Det blev inledningen till en intensiv vänskap på liv och död, för det var naturligtvis väldigt förbjudet för vampyrer att avslöja sig på det viset. Men Zacharias bar på en fråga om vad det kunde finnas för mening med vampyrer, och Johanna med sin varma tro på en kärleksfull Gud tog frågan till sig. Vad är meningen med allas vår existens, och vad är verkligen viktigt? Och när man har funnit något riktigt gott och viktigt, hur kan man få det att sprida sig? I denna del får vi också möta Johannas familj lite närmare. Vad händer i en relation då man inte kan tala öppet om somligt? Det är dags att våga livet en gång till.

"En läsupplevelse med flera bottnar och fördjupning i vad det kan betyda att verkligen ta sin tro på allvar." / Läsarkommentar

Kristina Post är musik- och mattelärare i Motala, tillika körledare och engagerad i kommunpolitiken. Att reflektera kring livets frågor med vänner och sen försöka omsätta tankarna i vardagen hör till de viktigare delarna av livet. Hon ser sig själv som en kreativ dåre, som hellre ser möjligheter än problem, och problem som utmaningar, och bär på en okuvlig tro att kärleken i längden kommer att övervinna det onda. En förtröstansfull Gudsrelation är kraftkällan i livet.

Förlag: PsykosyntesForum

Utgåva 1, 210801

ISBN

978-91-88137-69-2 (Häftad pappersbok)

978-91-88137-65-4 (E-bok, EPUB)

978-91-88137-66-1 (E-bok, LIT)

978-91-88137-68-5 (E-bok, Kindle MOBI)

978-91-88137-67-8 (E-bok, PDF)

Köp boken på

[PsykosyntesForum.se/Svensk/Vaga livet en gang till.htm](https://PsykosyntesForum.se/Svensk/Vaga_livet_en_gang_till.htm)

© Kristina Post 2021. Kontakt: kristina.mailme@gmail.com

Omslagsbild: Signe Post, www.typochgrafik.se

Foto: Bergstens bilder.

Tryckning: amazon.com

Berörd av Gud och Monster

Del 2

Våga livet en gång till

Uppföljare till

Lek inte med döden

Kristina Post

Medförfattare: Per-Ola Post

”Jag lägger min hand i din – förtröstansfullt.”

/Göte Strandsjö

Inledning

”Jag tror vi ska ladda med tillförsikt. Vi får visa de där bröderna att kärlek är möjlig. Och då ingår det att vi litar på varandra. Gud kanske håller på att skapa något nytt, nu igen. Det här har aldrig hänt förr. Det är värt hopp.”

Så sa Ester, en av mina vampyrvänner, när jag tvivlade på hur det skulle gå efter det att vi just hade träffat och pratat med vampyrvärldens härskare Volderi. Det fick bli det förhållnings-sätt jag valde att hålla mig till just i det läget. Tro på trots. Att kärlek är möjlig. Det fick väl visa sig hur det skulle utveckla sig.

Så svårt det är att hålla fast vid hoppet. Vi skulle så gärna vilja veta hur det ska gå och hur det ska bli. Att vi får livet utan facit är ibland svårt att stå ut med. Samtidigt gör det livet spännande. Det består av en oändlig uppsättning möjligheter. Vi har fått makt över våra egna liv. Vi kan göra något fantastiskt av det: ett liv värt att leva. Gud har valt att göra oss till medskapare. Skapelsen är inte färdig, inte på något sätt. Vi får vara med och skapa förutsättningar för oss själva och varandra. Vilket ansvar, och vilken tilltro!

Så vi försöker. Mer eller mindre medvetet. Med mer eller mindre tro. Det blir sällan som vi tänkt oss. Något som var väl tänkt från början blev inte så bra. Något som såg ut att sluta riktigt illa kanske visade sig inte alls bli sämre. Det blev bara annorlunda. Gud *måste* ha humor. Och en obändig vilja att vända på ont som händer så att något gott kommer ut av det. Och han ber om vår tilltro tillbaka. Att vi ska tro på att vi kan gå med honom i förtröstan på att vi aldrig nånsin blir övergivna. Utan några garantier i övrigt.

Även om vi inte har fått livet med facit så har vi i alla fall fått en bruksanvisning. Gud har genom alla tider försökt nå oss med sitt tilltal. Människor har uppfattat honom på olika sätt och gett honom olika namn och fyllt sin gudsydkan med olika ritualer

och heliga handlingar. Ibland älskat honom och tagit emot av hans kärlek, med all den välsignelse det inneburit. Ibland fruktat honom som den allsmäktige ogripbara och därmed otäcka. Jag vet inte om Gud mest ler eller mest vändas över våra försök? Många fel har det i alla fall blivit, och många vidrigheter har begåtts i Guds namn, som en täckmantel för maktbegär och lust att vinna fördelar på andras bekostnad. Där kärlek gestaltas är ändå Gud stor och närvarande, oavsett om vi är medvetna om det eller inte.

Till slut valde Gud att själv ta gestalt och leva ett liv som människa ibland oss för att bli riktigt tydlig. Han föddes som Jesus från Nasaret, en helt vanlig människa i en helt vardaglig miljö, och visade både med sin förkunnelse och sitt levande exempel hur Gud vill att livet ska levas och vad som är viktigt. Han lärde som han levde. Han visade att kärleken är starkare än det onda och att livet är starkare än döden, och att det utöver ett omsorgsfullt och medkännande hjärta är förlåtelse och försoning som är de viktigaste redskapen vi fått för att skapa det där livet tillsammans som vi alla vill ha.

Jag tycker om att de första människorna som följde Jesus kallades för Vägens folk. Vi behöver inte veta om vägen kommer att bli rak eller krokig. Men vi får gå den tillsammans med Jesus. Med honom som vägvisare erbjuds den där ledningen vi så gärna vill ha i varje enskild stund. Men bara för ett steg i taget. Och det är allt vi behöver och allt vi klarar av att ta emot.

Guds svar på vår längtan efter det fullständiga svaret på våra frågor skulle väl i så fall kunna vara det bibeln kallar Domens dag. Man kan läsa berättelsen om detta i Matteus kap 24-25 bokstavligt eller symboliskt, men oavsett vad så tror jag att den berättar om ett ögonblick då man möter Gud ”öga mot öga”, i fullständig klarhet, och blir varse både hela sanningen om Honom och om oss själva. De delar hos oss som då ännu inte är fullkomlig kärlek kan inte annat än att ”brännas bort” – och vad skulle kunna vara större befrielse? Men jag tror också att valet

fortfarande är fullständigt fritt. Om vi väljer att inte bli befriade, om vi i det ögonblicket väljer bort Gud och hans kärlek kommer det att stå oss fritt att gå. Men vem skulle välja så?! Att välja bort gränslös kärlek mot att leva utan kärlek... Kanske blir det möjligen ett svårt val om man grips av förtärande sorg vid tanken på vad ens kärlekslöshet orsakat. Man kanske dömer sig själv som ovärdig... Men Guds kärlek är ju gratis, den är ju bara att tro på, övertygas om.¹

Vill vi verkligen ha det totala svaret? Tanken på att få möta den fulla sanningen kan nog få oss att bäva lite till mans trots att Jesus bett oss lyfta våra huvuden i förväntan när den dagen närmar sig. Vi kan aldrig förtjäna Guds nåd, vi får den förbehållslöst bara vi tar emot den i tillit. Det finns bara en lösning: att kasta sig ut, huvudstupa i Guds kärlek och lita på att den bär igenom exakt vad som helst.

Vi måste våga livet en gång till. Nu kan berättelsen fortsätta.

¹ Se Appendix 1, En reflektion om domens dag

Persongalleri

Familjen Larsson (människor):

Johanna – berättelsens jag, bor med sin familj i Bergfors i Jämtland, musik- och mattelärare, nyfiken och engagerad i det mesta. Föräldrar: Tore och Karin

Andreas – Johannas man, internkonsult på ett större företag, största intressen: spexa och sjunga, cykla och predika.

Föräldrar: Gustav och Ingrid

Barnen – äldste sonen, Samuel, 23, pluggar till civilingenjör på annan ort – dottern, Viola, 20, jobbar i stallen, – yngste sonen, Alfred, 15, går i skolan och gillar datorer och att sjunga

Familjen Corell (vampyrer):

Zacharias – klanens överhuvud, läkare, gift med Ester, född 1608 i London, har efter många resor fastnat för Sverige som sin hemort

Ester – gift med Zacharias, född 1895

Hjalmar – läser tankar, gift med Sofia, född 1901

Emmanuel – stor och muskulös, gift med Esmeralda, född 1915

Esmeralda – blev vampyr efter en gruppvåldtäkt, gift med Emmanuel, född 1913

Agnes – kan se folks viljebeslut och deras konsekvenser, gift med Jacques, född 1906

Jacques – har varit vampyrsoldat, gift med Agnes, född 1853. Hans gåva är att han kan få folk att känna sig väldigt väl till mods. Han inledde sin krigiska bana med att som 17-åring enrullera sig i fransk-preussiska kriget 1870–1871

Sofia – träffade Hjalmar i skolan, de gifte sig när hon tagit studenten, förvandlad till vampyr då hon födde deras dotter Estella, har som gåvor dels total självbehärskning, dels en sköld mot mentala vapen, född 1991

Estella – halvvampyr, dotter till Hjalmar och Sofia, präglad på Jon Kraik, 6 år gammal fast upplevd ålder 13 – 14 år

Jon Kraik – same, skepnadsskiftare (varg), präglad på Estella och på det viset medlem i Corell-klanen utan att vara vampyr, född 1992

Felicio – en av Volderis vakter, vän med Corells, född på 1700-talet

Calle – Sofias pappa, ges plats i ”sagovärlden” – får träffa Sofia och de andra utan att förstå vad de verkligen är

Ella – Sofias mamma, är inte med i denna historia alls

Volderi, Vampyrvärldens härskarklan:

(Över 3000 år gamla, bor i Rom)

Ori – läser tankar vid kroppskontakt

Gaius – älskar rättvisa. Och våld. Och att skipa rättvisa med våld.

Lucius – spröd och eftertänksam, ser relationer

Andra vampyrer som är vegetarianer (= dricker inte människoblod):

Familjen Dahlmo – **Helge** och **Lotten**, väldigt barmhärtiga.

Bor tillsammans med **Nadja** och **Katharina** i Norge.

Asgeir är Katharinas partner

Irmelin var tidigare en av Dahlmos, blev dödad av Volderi vid en tidigare konflikt

Muteki, den japanska härskarklanen:

Saniiro Muteki – klanens överhuvud

Toshiro – Saniiros närmaste man

Maemi – Saniiros hustru

Övriga vampyrer:

Stephan och **Caroline** – vänner till Jacques efter hans tid som vampyrsoldat i Frankrike

Lyndsey och **Sloan** – skottar som Zacharias lärt känna under sin tid som nomad. Lyndsey är karismatisk och moderlig,

Sloan allvarlig och stillsam.

Claire – en livlig och rödhårig ung vampyr som nyligen anslutit sig till Lyndsey och Sloan. Hennes gåva är att omedelbart kunna avgöra om någon talar sanning.

Theresa – fransyska, hon som förvandlade Jacques

Enda sättet att döda en vampyr är att slita hen i stycken och elda upp delarna. Därav Volderis hot om ”brasa”.

1

Vi var på väg hem från några dagars skidsemester i Norge. Jag satt och förundrades över vad som hade lyckats hända, både under den lilla semestern och under terminen dessförinnan. Så osannolikt... Jag hade under två månaders tid på djupet fått lära känna familjen Corell, som visat sig vara vampyrer. Goda vampyrer, som inte drack människoblod utan livnärde sig på skogens vilda djur. Vegetarianer, skämtade de.

Det var jag som på något vis hade börjat misstänka att den speciella familjen Corell kunde vara något annat än människor. Att de kanske var vampyrer?! Jag begrep inte riktigt hur en sån omöjlig tanke skulle kunna komma över mig, men... den gick inte att komma undan. Zacharias Corell, den vackre doktorn som en gång opererat min skalle och räddat livet på mig, hade naturligtvis kunnat skämta bort det hela om det inte varit så att min fråga hade mött en sån genklang inom honom själv. Han erkände att han inte begrep vad det var som kändes så viktigt med att vara sanningsenlig mot mig och bli min vän – men det var något som gjorde att han till och med var beredd att bryta mot sitt släktes viktigaste regel för sakens skull, och han fick hastigt majoriteten av sin klan med på noterna. Jag hade blivit skakad, naturligtvis, men också fyllts av engagemang för dem, och gått hem fylld av den stora frågan om vad det kunde finnas för mening med vampyrer. Att svaret var att Gud älskar alla i sin skapelse, *även* vampyrer, och att han önskar att vi ska arbeta med försoning och kärlek ända in i vampyrvärlden kom snart till mig, hur konstigt det än kändes. Att det var svaret på Zacharias fråga till Gud ända sen han blivit förvandlad, det kunde ju inte jag veta.

Att jag som människa hade fått veta sanningen om att det fanns vampyrer var egentligen något alldeles totalt förbjudet. Corells hade förklarat det för mig och hotat mig med döden om jag skulle avslöja hemligheten för någon. Det gjorde mig inte särskilt rädd, för jag var själv helt övertygad om hur dåligt det skulle bli om det här kom ut i människovärlden, och jag ville

verkligen inte avslöja dem och ställa till med en sån katastrof. Jag hade kommit på att jag skulle kalla dem för "plusmänniskor" eller "människor plus" istället för vampyrer, både för att påminna mig om deras mänskliga bakgrund och för att inte av misstag försäga mig. Hur allvarligt det var förstod jag ändå inte helt förrän vi fick besök av vampyrvärldens härskare, en klan som hette Volderi. I deras ögon var jag värd mindre än vatten, och att avrätta mig var naturligtvis det enda tänkbara. Ändå hade de lyssnat på mig när jag talade om att Guds kärlek var för *alla* och följaktligen även för dem, och de hade beslutat sig för att frångå sina principer och låta mig leva så länge som Corells garanterade min tystnad. Något sådant hade hittills aldrig skett, och Corells underströk för mig med emfas vilket stort steg det här innebar.

Och så nu på semestern. Där hade jag kommit åkandes helt fridfullt alldeles ensam på fjället i skidspåret, och mött *Felicio*, Volderis största vaktkämpe, utsänd för att ta mig eftersom Volderi ändrat sig efter några dagar. Men han hade på vägen kommit fram till att han inte ville ta mig, utan inbjudit mig till en pratstund i stället – om Guds märkliga kärlek och märkliga vägar, meningen, och om huruvida medlidandets och barmhärtighetens Gud kunde finnas även för honom. Resultatet hade blivit att Felicio bestämt sig för att bli vegetarian han också, hur svårt det än skulle bli, och förena sig med Corells.

Jag hade skäl att grubbla över Guds beskydd.

Den sista timmens körning var min. Längtade mer och mer efter mina plusvänner. Undrade när vi var så nära att Hjalmar skulle höra mig? Hjalmar som läste mina tankar, den enda av vampyrerna med den förmågan. Hur otäckt jag hade tyckt det var i början, och hur svårt att vara utan honom det hade blivit! Numera var han outhärlig för mig, utöver min man min mest förtrogne vän och min största trygghet. Provade med jämna mellanrum att skicka honom frågan om han kunde tänka sig att komma över en liten stund i natt.

Strax efter ett var vi hemma. Vi tömde bilen på packning och sen välte alla i säng på sekunden utom jag som alltid måste gå mina små varv för att komma till ro. Hjalmar satt i soffhörnet efter mindre än en halv minut. Jag kände hur jag strålade upp av lättnad och glädje. Så skönt att få berätta om mötet med Felicio. Kände mig alltmer lycklig vid tanken på honom, trots oron för Volderis reaktioner. Det var roligt att höra Hjalmar berätta hur Jacques och Emmanuel sett till att jaga ihop med Felicio på hemvägen. De passade på tillfället när de ändå var långt borta från de vanliga markerna – de var ju alltid tvungna att tänka på att inte utarma djurbestånden för illa. Dessutom hade de baktanken att fylla Felicio med så mycket blod att han skulle få det lite lättare om jag skulle komma på besök... Jag blev varm av tanken på den omsorgen. De hade ännu inte kontaktat Volderi. Kunde jag komma en stund i morgon, vi måste diskutera frågan? Jag undrade vad jag skulle kunna bidra med, jag hade inget nytt att komma med, och hur Volderi tänkte hade jag ju inte en aning om.

”Jag tror ändå det är bra om du är där”, sa Hjalmar. ”Vi har väntat på dig. Även om du inte kan bidra så är det inte mer än rätt att du hör vad vi pratar om. Det gäller ju i högsta grad dig.”

Jag tänkte att det nu bestämt gällde mycket mer än mig – men att jag på nåt sätt fått ett symbolvärde i konflikten. Nickade lite.

”Jag kommer”, sa jag. ”Klart mycket bättre att vara på plats än att gå hemma och oroa mig för vad ni ska komma fram till. Typ klockan tio, är det okej? Jag kan faktiskt köra upp själv till er.”

”Det blir bra”, sa han. ”Kan du sova nu då, tror du?”

”Såklart”, sa jag. ”Nu när jag fått prata av mig lite med dig. Tack för att du kom.”

”Ses i morrn då”, sa han och stack hem.

* * *

Min man Andreas var på jobbet och barnen sov fortfarande – och skulle säkert göra det i flera timmar till för att njuta av de sista lovdagarna – när jag åkte iväg till Corells. Det kändes lite märkligt att köra dit själv, de hade alltid varit så ivriga att hämta mig och inte ställa till besvär för mig. Men det var ju i ärlighetens namn lite onödigt. Ester öppnade dörren innan jag var uppe för trappen. Märkte hur jag sken upp när jag såg dem igen. Tittade runt lite. Alla var där, även Estella och Jon. Gav mig en minut att bara betrakta dem. Zacharias, min doktor, som fått mig att tänka i så udda banor bara för att han var så övermänskligt vacker, och som tagit emot mig och mina funderingar med en ärlighet bortom det rimliga. Jag hade kommit honom så nära under dessa månader genom alla samtal vi haft och allt som vi fått ta oss igenom tillsammans. Han var klanens överhuvud och den man vände sig till om man hade bekymmer med något. Och så Ester, hans fru. Omtänksam och varmhjärtad, trots att vampyrer inte hade några hjärtan och var alldeles kalla att ta i... Hon hade blivit som min syster, som jag kunde anförtro det mesta. Sen var det ”ungdomarna”, Hjalmar, Sofia, Esmeralda, Emmanuel, Agnes och Jacques – som utgav sig för att vara adoptivbarn och fosterbarn till Zacharias och Ester. De hade varit mina elever i skolan... Nu tyckte jag det var helt absurt. Emmanuel hade ju bjudit in mig till sitt hundra-årskalas i augusti! De var liksom bara unga till det yttre, de var fast i den ålder de haft när de transformerades till vampyrer. Något att vara tacksam för om man skulle leva till obegränsat hög ålder här på jorden. Den enda ickevampyren här utöver mig, var Jon, samekillen som var ”förlovad” med Estella, Hjalmar och Sofias dotter. Han hade ju också sin egenhet – han och ett antal av hans släkt hade förmågan att byta skepnad till jättevargar, i syfte att skydda byn mot vampyrer... Ändå hade han präglat på Estella som var halv vampyr och brutit mot alla normer, som en kärlekens revolution som kunde överbrygga de mest vedertagna motsättningar. Estella var ju fortfarande bara ett barn, snart sju år med mänskliga mått mätt, men som halv vampyr växte hon med dubbla tempot, så hon framstod som en ung tonårstjej som med förtjusning höll sig så nära sin kille hon kunde. Och, slutligen, den gigantiskt store Felicio. Jag

bäavade åter vid anblicken. Han stod längst bort i rummet ihop med Jacques och Emmanuel, som de också var bedövande starka. Innan Felicio kom hit så var Emmanuel den störste i klanen, nu fick han acceptera att vara passerad. Undrade om de stått och pratat, eller om Jacques och Emmanuel tagit på sig att passa på Felicio en smula när jag kom? Hörde Agnes klingande skratt.

”Du ser så löjligt glad ut att det är svårt att föreställa sig att du just kommit in i ett rum med nio vampyrer”, sa hon och glittrade mot mig.

Jag log tillbaka. ”Nio av mina bästa vänner, med namn och personlighet, det är banne mig stor skillnad. Även om ni är plusmänniskor också, okej då, jag ska försöka att inte glömma det. Det var väldigt skönt i fjällen, men det är riktigt gott att vara hemma igen också. Jag saknade er...”

Gav Felicio ett extra leende. ”Jag räknar in dig också bland mina vänner, som du märker. Hoppas det är okej? Tack en gång till för att jag lever.”

”Väl bekomme”, sa han och log lite snett. ”Vi får väl försöka reda ut resten så att det kan förbli så.”

Jag nickade. ”Och hur var det med jakten då?” Såg att hans ögon var ännu ljusare än senast.

”Det var väl sådär”, medgav han. ”Men de såg till att få mig rejält mätt i alla fall, så det får väl duga. De tänker på dig så det är äckligt åt det”, skämtade han till.

Jag kröp upp i en fåtölj och lyssnade när de började resonera om bröderna Volderi och hur vi skulle kunna delge dem läget utan att det exploderade i våld. Felicio själv sa inte så mycket, men jag förstod av några få ord från honom hur desertörer hanterades. Insåg att det var ett mycket modigt beslut han gjort när han valde att rädda mig. Tänkte hur nödvändigt det måste vara att vi aldrig framställde honom som desertör, utan vidhöll

att han bara tänkt efter och kommit fram till ett bättre sätt att fylla sitt uppdrag. Det viktigaste var väl inte att jag dog utan att jag var tyst? Något annat skulle de väl inte med hedern i behåll kunna hävda. Inte skulle det på allvar kunna tillåtas se ut som om de var rädda för en människa?!

Samtalet pendlade mellan hopp och förtvivlan. Jacques, Emmanuel och Jon verkade helt säkra på att det oavsett allt skulle bli sammandrabbning, och ville ägna sig åt att tänka ut vad som kunde vara bästa platsen för en sådan och vilka vänner som kunde tänkas vilja komma och hjälpa till. Det där gjorde så ont att höra. Kändes helt fel. Bättre måste vi kunna. Kom att tänka på vad Felicio sagt när vi pratade på fjället: att det här nog bara var ett tillfälligt infall av Volderi. Visst borde man kunna utgå från det och försöka avdramatisera det hela och försöka framhålla fördelarna med det skedda?

Zacharias ställde den relevanta frågan om vad Felicio egentligen ville. Ville han hämnas på Volderi, eller bara lämna dem – eller vara kvar i tjänst hos dem fast mer på egna villkor? Märkte att Felicio inte var van att få såna frågor. Han hade absolut inte tänkt på det. Egentligen hade han ju inget emot bröderna – men enkelspårigheten att inte kunna ta in något nytt ogillade han, och likaså insikten om hur rigoröst styrd han varit. Han nämnde inte sin familj, som han berättat om för mig, reflekterade jag. Hur kunde han låta bli att hata dem efter vad de gjort hans familj? Men kanske den tanken var för hårt förträngd? Nu sa han, efter en stunds eftertanke, att om bara Volderi kunde ge de här nya idéerna ett visst utrymme så visst kunde han vara kvar i tjänst hos dem. Det blev slutligen planen man enades om att försöka med. Felicio borde visa sig engagerad i Volderis huvuduppdrag och peka på möjligheter som de nya tankarna gav och som skulle underlätta för uppdraget.

Det gjorde mig nyfiken på vad Volderis uppdrag verkligen gick ut på mer i detalj. På vilka sätt kunde vampyrer avslöja sig egentligen? De var ju experter på att maskera sina måltider. Mina vänner tog sig tid att berätta hårresande historier om

okontrollerade nyfödingar, och om vampyrers inbördes konflikter och att det fanns somliga som skapade vampyrarméer för att utöka sitt revir eller tvinga andra till underkastelse. Det var en sån armé som Jacques varit indragen i. Jag ryste illa vid den tanken. Det fick mig att inse hur viktiga Volderi verkligen var för att inte hela vampyrsamhället skulle urarta till stor katastrof för mänskligheten. Det fanns goda skäl att visa dem respekt – också en bra utgångspunkt.

Vilka fler utgångspunkter borde vi ha? Att målet var fred och lugn och ömsesidig uppskattning och samverkan. Att det skulle finnas en generositet mot olika levnadssätt så länge grundregeln om anonymitet upprätthölls. Tänkte att striden mellan kärlek å ena sidan och rädsla, makt och prestige å den andra pågick lika kraftfullt i vampyrvärlden som i människovärlden.

”Vi vill ju blidka dem. Finns det något vi kan göra för att räcka dem handen utan att avrätta Johanna och utlämna Felicio?”, undrade Ester. ”Tänk om de vill ha någon av oss som ersättare för Felicio tills han kommer tillbaka? Hur ska vi ställa oss till det?”

”Vi måste hålla fast vid vår ursprungliga överenskommelse”, sa Zacharias bestämt. ”Att vi övervakar Johanna och att hon lever så länge hon inte avslöjar oss. Det är en bra deal, rättvis och rimlig, och vi var överens om den.”

Han kastade en frågande blick på mig. Jag nickade. Det där var ju vad Zacharias beslutat om mig från dag ett, och jag såg inget problem med det.

”Det är ju Volderi som brutit överenskommelsen, inte vi”, fortsatte Zacharias. ”Och i ärlighetens namn är Felicio den som handlat rätt – han har följt det vi sa. Vi får försöka framhålla det utan att genera de höga bröderna, och understryka att vi gärna är villiga att bortse från det här lilla intermezzot nu när inget ont har hänt.”

”Om några av er skulle ställa upp som eskort åt Volderi så länge de befinner sig på resa, hur farligt skulle det vara?”, undrade jag. ”Skulle ni bli tagna som gisslan, eller? Eller bli dödade? För att Felicio skulle åka tillbaka till Volderi själv skulle väl inte vara så hälsosamt i dagsläget, va?”

Det ledde till en lång stunds diskussion. Åsikterna gick kraftigt isär. Ingen kunde tillåtas åka ensam till Volderi, det var alla i alla fall överens om. Men gisslan? Felicio var ju inte gisslan hos oss. Till sist kom man fram till att de som skulle kunna skydda sig bäst i en sån situation skulle vara Agnes och Sofia. Agnes hade ju sin förmåga att känna av vad folk fattade för beslut, en mycket praktisk egenskap att kunna förutse vad som skulle kunna hända, och Sofia hade sin mentala sköld till gott skydd för både henne själv och dem hon spände ut den över. Bröderna skulle nog inte vara särskilt benägna att döda just dem – de skulle ju så mycket hellre vilja förvärva dem. Det kändes inte alls roligt om de skulle behöva utsätta sig för den här risken, men det var bra att vi var förberedda om det skulle bli nödvändigt. Och som extra backup ville Jacques följa med – han var ju gift med Agnes, och van vid hårda tag.

”Men du då?”, frågade jag Hjalmar förvånat. ”Ska inte du följa med Sofia?”

De såg på mig lätt besvärade.

”Det beror nog på Volderi”, sa han med en grimas. ”Mitt uppdrag är ju att passa dig. Vi vet inte om de accepterar att vi släpper den kollen en längre tid. Om priset är att vi måste avrätta dig så följer jag inte med Sofia. Hon är väldigt kapabel att ta vara på sig själv – och dessutom i sällskap av Agnes och Jacques. Men vi får väl se hur det utvecklar sig. Det kanske öppnar sig nån annan möjlighet. Förhoppningsvis behöver inte nån åka alls. Att åka ifrån Estella känns inte heller något vidare, även om hon kan bo bra här i huset med Ester och Zacharias och har det bra med Jon.”

Jag var chockat tyst. Kontrollerad eller avrättad. Ja, såklart, så var det. Funderade lite. Kunde inte de andra kontrollera mig då? Insåg att de hela tiden förlitat sig på sin tankeläsare. För hur skulle nån av de andra veta vad jag sa? I så fall skulle de ju behöva hålla sig inom hörhåll för min röst hela tiden. Hur långt var det, med deras superhörrel? Hundra meter? Skulle nån av dem behöva hålla sig på max hundra meters avstånd från mig exakt hela tiden? Helt orimligt. Jag var i alla fall väldigt glad över att avrättning uppenbarligen inte var ett alternativ i Corells ögon.

Och Estella. Jag visste hur jag hade känt det om nånbett mig åka ifrån mina barn. Men Sofias sköld var det avgörande skyddet för dem som åkte. Hon skulle vara tvungen att åka om någon gjorde det.

”Var skulle du ansluta dig till dem efter den här utflykten?”, frågade Zacharias Felicio.

”De väntar på mig i Ardennerne. De är på väg ner mot Paris sen, det brukar ju vara ett bråkigt ställe ur vampyrperspektiv sett, som kan behöva en påminnelse om vad som gäller. De vill säkert ha mig med dit”, muttrade Felicio. ”Men det vore bra att veta hur de tänker innan jag accepterar att återgå till dem.”

”Jag kommer nog att märka av deras beslut”, sa Agnes allvarligt. ”De kommer i alla fall inte kunna avsiktligt ljuga oss rakt i ansiktet. Men det lär nog gå åt att vi stöttar varandra innan den här spänningen har lagt sig.”

Det drog ihop sig till att ta kontakt. Jag smög bort till Ester.

”Be med mig”, vädjade jag. Hon gav mig ett litet leende och tog mig i handen.

Zacharias och Hjalmar grejade med datorn och storbildstv:n – de kopplade så de skulle kunna skypa så att alla såg och kunde ses om de önskade. Vilka möjligheter det fanns nuförtiden.

”Är vi redo?”, undrade Zacharias. En koncentrerad tystnad var enda svaret. Jag skälvde i djupet av mitt hjärta och kramade Esters hand. Uppkopplingen gick igenom, Ori kom till synes på skärmen. Vi satt på kanterna så den enda han kunde se var Zacharias som stod mitt framför webbkameran.

”God dag kära vän”, öppnade Zacharias. ”Hoppas er resa har fortsatt väl?”

”Utan tvekan”, sa Ori med blid stämma, men det fanns en rynka i pannan. ”Tackar för senast, det var ett intressant besök.”

”Det är ju synd att ni inte litar mer på oss, det gör mig lite besviken”, sa Zacharias beklagande. ”Det var ju onödigt av er att ge Johanna en påhälsning.”

”Å, Johanna, vi ville bara lyfta bördan av er i all vänlighet. Ni verkade ha lite svårt att göra er av med henne på egen hand. Men hur är det med Felicio, kan jag vänta honom tillbaka eller har ni satt dit honom? Den där märkningen var ju inte så särskilt förståndig.”

”Felicio är här. Och Johanna är också här, levande och glad. Inget ont har hänt, vi kan fortfarande vara vänner, det är ju för väl.”

Rynkan i Oris panna hade hårdnat. ”Och hur förklarar Felicio det?”

”Du ska strax få prata med honom. Jag vill bara först påminna om vad Ester sa när vi sågs. Att vår gemenskap här inte är något hot utan att vi gärna vill stärka er med vår uppskattning. Vi står på samma sida som ni i kampen för det som är bra för alla. Felicio insåg det på vägen upp och valde att efterleva vår överenskommelse. Vilken pärla ni har i honom, han tar verkligen ert uppdrag på allvar.”

Ori fnös med avsmak, och jag tänkte att det där med att fnysa allt var ett uttrycksfullt sätt för honom att förmedla sina åsikter. Felicio gick fram till kameran. Han bugade artigt.

”Var hälsad gode Ori”, sa han. ”Jag hade ju gott om tid att tänka på min ensamma resa upp till skidområdet, och det var en värdefull stund för mig. Jag tillät mig att reflektera över allt som besöket hos Corells gett, och det var ju en hel del, faktiskt. Inte är uttalad vänskap ett hot, och inte en barmhärtigare livsstil heller. Den avslöjar oss ju inte mer, kanske snarare tvärtom? Jag borde väl ha konsulterat er först, men det var ju ingen stor uppgift ni skickat ut mig på, och min tanke landade lite hastigt på slutet, så jag bara beslutade mig för att spara Johanna ett tag. Det vore kanske inte heller så bra att äventyra Corells vänskap genom att irritera dem.”

”Men du vet kanske vad du äventyrar genom att irritera oss? Vi tar inte lätt på olydnad, och vi ger inga andra chanser.” Oris röst var otäckt len.

”Jag har handlat utifrån det stora uppdraget, det är inte fråga om nån olydnad”, sa Felicio rakt. ”Och ni står för en tretusenårig vishet, som säkert inte drar igång oroligheter mellan vampyrer för en liten människospillras skull. Corells kan gott få ha sitt husdjur om vi får deras stöd i utbyte. Vi borde nog ha pratat lite längre om det här innan jag gav mig av, det var ett lite hastigt infall.”

Ester kramade till min hand. Kastade en hastig blick på henne och såg hennes grimas. Zacharias gick fram bredvid Felicio.

”Naturligtvis har ni vårt stöd, käre Ori”, sa han. ”En sån här liten irritation låter vi förstås blåsa förbi, inte är det något att fästa sig vid. Felicio kan återvända till er när det passar er, och vi skulle också kunna tänka oss att skicka med en eskort till er medan ni är kvar ute på er resa, som tecken på att vårt stöd är mer än ord. Dock skulle vi gärna vilja ha en garanti från er sida att Felicio

kommer att kunna återvända till er med fullgott förtroende, som den värdefulla resurs han är.”

”Förtroende är något som förtjänas”, sa Ori kort. ”Att Felicio kunde misslyckas med något så enkelt som att ta sig en liten munsbit är inte särskilt förtroendeingivande. Jag tror vi behöver konferera en liten stund. Vi ringer upp något senare. Adjö så länge.”

Skärmen blev svart. Jag och Ester tittade på varandra. ”Ledsen för det där”, sa hon.

”Äsch, det var väl inget”, sa jag. ”Det bjuder jag på, om det hjälper saken att Ori ser på mig som ert husdjur. Vi kan ju roa oss med den tanken.”

Såg mig runt på de övriga. De såg allvarliga och bekymrade ut. Agnes verkade totalt frånvarande – jag antog att hon var det också. Hon var säkert flera hundra mil bort i tanken, avlyssnande Volderis eventuella beslut. Felicio såg oberörd ut, sådär som han sett ut när jag först kommit fram till honom på fjället. Jag imponerades åter av hans mod och lugn när han bemötte Oris missnöje. Sofia och Hjalmar satt och höll om varandra i soffan med Estella emellan sig, säkert oroliga över risken för utkrävd eskort. Kände mig ledsen för deras skull. Plötsligt vaknande Agnes till liv. Hon såg på Sofia.

”Jag tror vi får förbereda oss på resa”, sa hon hastigt. ”Men det verkar inte så akut farligt, de tänker försöka få oss att trivas så oerhört att vi aldrig vill åka ifrån dem.”

Då går det väl bra tills dagen då de faktiskt *tänker* åka hem, tänkte jag för mig själv. Vi får i alla fall lite tid att klura på hur det ska kunna lösas.

Så blippade skärmen till och Ori kom till synes igen.

”Ja, min vän Zacharias”, sa han avfärdande. ”Det gäller att få ut det bästa ur de rådande besvärliga omständigheterna, som ni sa

när vi sågs senast. Felicio behöver förtjäna vårt förtroende igen, så han bör stanna hos er tills han kommit över sina samvetsbetänkligheter vad gäller människan. Under tiden får han ansvar för att övervaka er så att anonymiteten upprätthålls. Hotet om brasa kvarstår naturligtvis som ni förstår. Men vi får ju ett problem här. Vi är på väg till Frankrike för att styra upp en del pyrande oro, och blir beklagligt decimerade utan Felicio. Det vore inte mer än rätt och rimligt att ni bistår oss med lite stödtrupp, som ni nämnde förut. Vilka har ni som är beredda att komma till vår hjälp?”

Ett förhandlande vidtog. Jag beundrade Zacharias skicklighet och lugn. Och skickade en allvarlig och oroad tanke till Hjalmar. ”Inte ska du stanna här för min skull? Kan ni inte tala förstånd med Volderi att jag är att lita på? Ni litade ju på mig när jag fick åka till fjällen, och jag svek er inte. *Du* vet ju att jag inte pratar. Jag gillar inte att Sofia ska vara utan dig om de ska till Frankrike och härja. Och jag gillar inte att vara en bricka i deras spel.”

Vad Zacharias sa drog åter till sig min uppmärksamhet.

”Förtydliga vad du menade med Felicios samvetsbetänkligheter. Är han förvisad hit tills han har avrättat Johanna, är *det* vad du menar? Vill ni alldeles frånga vår överenskommelse att hon lever under vår uppsikt så länge hon bevarar hemligheten? Vi är uppriktigt inte alls nöjda med nånting annat. Hon ska leva tills hon inte förtjänar det längre. För övrigt är Felicio välkommen att stanna här så länge som ni anser lämpligt.”

”Hm”, sa Ori, åter med rynkad panna. ”Det stora uppdraget är en viktig fråga, lydnad och lojalitet är en annan. Jag vill se att han bevisar sin lojalitet.”

”Då bör han bevisa att han är lojal mot det beslut som vi var överens om”, sa Zacharias bestämt. ”Jag tror också att vi alla behöver lite ro och tid för eftertanke. De här idéerna vi har här uppe bör prövas noga och ett steg i taget. Vi i vår klan har ju levt så under lång tid och vet att det fungerar väl för oss. Men ni

vet inte hur det är att göra en sån förändring. Kanske Felicio kan experimentera lite med att leva vegetariskt och se vad det blir för konsekvenser. Undersökning och reflektion underlättar goda beslut. Om han dessutom utsätts för provningen att hålla Johanna vid liv får han en utmaning i klass med äkta botgöring.”

Ori rynkade fortfarande pannan men såg eftertänksam ut. Någon sa något i bakgrunden, vad hördes inte i våra högtalare. Han såg plötsligt road ut. ”Nåja, det kan ju vara underhållande att se hur det avlöper. Får jag se Felicio i ögonen igen.”

Felicio klev fram i rampljuset i stram hållning.

”Felicio, vi beslutar att du är tjänstplacerad i Bergfors det närmsta året, med uppgift att leva vegetariskt i experimentsyfte, och se till att Johanna lever så länge hon håller tyst med hemligheten. Gör hon inte det så får du naturligtvis avsluta det hela raskt och effektivt, något annat tolereras inte. Därefter är du välkommen hem för att avlägga rapport. Uppfattat?”

”Absolut”, sa Felicio bestämt. ”Jag ska göra mitt bästa.”

”Då, Zacharias, förväntar vi oss förstärkning i morgon”, fortsatte Ori. ”Lite utbyte kanske kan vara givande för alla parter. Det ska bli ett nöje att ta emot Agnes och Sofia. Och Jacques”, tillade han. ”Och Hjalmar kanske också följer med sin hustru? Han behövs ju inte på hemmaplan om Felicio tar över hans uppgift. Det blir ett trevligt år det här.”

Jag märkte att jag hållit andan en lång stund. Vad var det för spel de spelade med mitt liv? Skulle Felicio ta över vaktandet av mig? Jag kved inombords vid den tanken. Jag hade inget emot Felicio som person, det var bara det att han var så väldigt rödögd och skulle så förbli under lång tid även om han började ställa om. Att ha honom på max hundra meters avstånd det närmsta året skulle kosta mig mer behärskning än jag trodde mig om. Det var en sträcka han skulle avverka på två sekunder om *han* tappade sin självbehärskning. Jag höll fortfarande Esters hand i min, kramade den hårt.

Skärmen slocknade och jag andades ut. Mötte Zacharias blick med sammanbiten tystnad. Han såg ursäktande ut.

”Så där, nu har du fått bli vittne till hur man kan få lirka med Volderi”, sa han. ”Det här är en svår situation, kom allihop så får vi reda ut hur vi ska hantera det på bästa sätt.”

Alla slog sig ner runt det stora matsalsbordet, som säkert hade sin enda funktion som konferensbord.

”Vårt syfte måste vara att bibehålla lugnet och en så avspänd atmosfär som möjligt”, sa Zacharias. ”Det var ju inte avsikten att det skulle bli ett utbyte på ett helt år, men nu verkar det vara så Ori valde att tolka det. Vad säger ni som ska resa? Kan ni acceptera det här? Och Felicio, vad tänker du om det hela?”

”Det var ju ganska listigt att gömma vad jag faktiskt vill bakom en fasad av botgöring”, sa han och log snett. ”Ju mer jag lyssnar på dem desto säkrare känner jag mig på att jag ogillar deras överlägsenhet. Det ska bli riktigt skönt att få rasta här uppe det kommande året. Även om Johanna har skäl att känna sig obekvämd med den andra halvan av mitt uppdrag.”

Han tittade på mig med en mångtydig blick. Där fanns vänlighet och beklagande, jag kunde ana att hans beslut att rädda mig stod kvar – men där fanns också en sorts lystenhet som gjorde mig knäsvag.

”Jag ska inte ge dig något skäl till avrättning”, sa jag stilla, ”och jag ska försöka underlätta för dig så mycket jag kan. Jag förstår att du har en svår tid framför dig. Volderi ska inte få anledning att roa sig på vår bekostnad. Zacharias, hur ska jag bete mig för att hjälpa till så bra som möjligt? För ni menar väl inte att Felicio ska behöva hålla sig inom hörhåll för mig hela året?”

”Jag är glad om du är beredd att anstränga dig, för det kommer att gå åt”, sa Zacharias först till Felicio. ”Du befinner dig ju på vårt revir, och här får du inte röra någon människa överhuvudtaget, som du vet. Annars har du en vargflock över dig på

nolltid, och det är inte att rekommendera. Vi ska jaga ofta och hålla dig sällskap, det är bästa sättet. Och för varje dag som går kommer du att märka att det blir lite lättare. Men Johanna, vi måste fundera en del på hur vi ska göra med dig. Det måste bli en bra lösning för oss alla. Det ska inte behöva bli så besvärligt som jag framställde det i samtalet med Ori – jag ville ju bara få honom att känna sig tillfreds med ”straffet” han ville utdela. Vad säger våra resenärer, då?”

Agnes och Jacques hade inget emot resa bort ett år. Det var nästan så att de såg fram emot utmaningen. Sofia och Hjalmar såg däremot väldigt bekymrade ut. Hur de än betedde sig skulle deras familj bli splittrad för ett helt år. Det var ju alldeles nödvändigt att Sofia åkte, liksom att Estella skulle stanna här.

”Men Hjalmar då”, sa jag oroat. ”Jag fattade inte om ni bestämde nåt. Åker du eller?”

”Nej, vi är nog inte riktigt färdiga med det beslutet”, sa Zacharias. ”Ori fick inget löfte av oss. Vi har fortfarande möjlighet att betänka det. Vem är mest hotad, vem står bäst på egna ben, vilken situation är farligast eller mest ödesdiger? Att Hjalmar vaktar dig är väldigt smidigt för oss alla. Men frågan är om det är nödvändigt. Agnes, vad ser du i den här frågan?”

”Johannas beslut att aldrig prata om vampyrer är väldigt starkt”, sa hon direkt. ”Felicios beslut att vara en snäll pojke blir fastare för varje minut som går, trots att det är väldigt jobbigt just nu. Om ni vill lita på mig så säger jag att vi kan åka alla fyra, och att vi kan lita på Johanna utan extra övervakning, och att vi kan lita på Felicio så länge han inte utsätts för en alltför frestande situation. Vad tror ni?”

”Jag tror ju att Sofia behöver mig”, sa Hjalmar. ”Men jag upplever dina känslor, Johanna, allt det där som du inte säger, och det gör det inte enkelt. Att åka ifrån Estella är inte heller enkelt även om jag litar på att alla här hemma tar hand om henne.”

”Alltså, så farligt är det väl inte för mig?”, sa jag i ett försök att verka tapper. ”Jag har ju Zacharias och Ester, och Esmeralda och Emmanuel kvar som skydd, och Felicio vill mig ju inte illa. Det är bara det att...”

Jag avbröt mig och tittade på Felicio igen, och drabbades av ett bisarrt skrattanfall. Jag var mycket mer skakig än jag ville erkänna. Att byta ut den kärleksfulla tryggheten och omsorgen som Hjalmar innebar för mig, mot *Felicio*, som nu på intet sätt lyckades bekämpa sin lystenhet efter mitt blod trots att hans vänlighet och vilja att försöka fortfarande fanns där också, det var så fasansfullt otäckt.

”Berätta”, uppmanade Hjalmar bestämt.

Jag tittade på honom och samlade mig något.

”Ni har ju underhållit mig med skräckhistorier om okontrollerade nyfödingar och vampyrarméer idag. Nu ska ni få en skräckhistoria ur mänskligt perspektiv”, sa jag rakt.

”När jag fick höra talas om Volderis senaste måltid, den på bussen, drabbades jag av riktig ren och skär fasa. Dessa varelser som fyllde sig med blod hade jag suttit och pratat med i tre dagar. Och människorna på bussen – de var ju individer som jag. Med tankar och känslor och liv som betydde något. Nu förminskades de till en måltid, över på några minuter. Till betydelselösa behållare med god dryck. Levande petflaskor. Outhärdligt. Jag vill inte plåga dig, Felicio, men du var en av dem. Då. Den enda jag har delat de här tankarna med är Hjalmar, eftersom han hör allt jag tänker vare sig det är lämpligt eller inte. Men han sa att jag verkligen inte är hans petflaska. Jag är hans *chokladbit*, som han kan avstå ifrån fast den är god... Det är okej”, sa jag stadigt.

”Men Felicio, just nu är du så hårt sugen på chokladbit att jag har väldigt svårt att sitta kvar här. Du vill mig inte illa – men du har inte tränat i hundra år som de flesta andra här inne. Det är otäckt, riktigt otäckt – både för min skull och för din skull. Är

det detta jag ska leva med det närmsta året så blir det ett tungt år.”

Jag lät det synas i mitt ansikte när jag tittade på honom. Han såg obehagligt berörd ut.

”Men jag *hatar* dig inte”, la jag till, för hans uttryck gjorde mig alldeles vek i hjärtat. ”Inte för bussen, inte för alla dina andra offer. Du har bestämt dig för att lämna det levnadssättet, och jag beundrar dig djupt för det. Men att jag tycker väldigt mycket om dig gör mig inte mindre livrädd.”

Det var skönt att ha fått säga allt det här, rakt ut till alla mina vampyrvänner. Skönt att inte dölja, skönt att inte spela superhjärte. De kunde naturligtvis läsa min skräck allihop, och den minskades inte av min tro på Guds beskydd. Den mänskliga känslan kunde jag inte komma undan.

Plötsligt var det som att rim och reson landade hos mig. Det Zacharias sagt, och Agnes. Vilket som borde bli vårt beslut kändes glasklart. Märkte att Agnes vaksamt tittade till på mig. ”Bara så?” sa hon.

Mitt lugn, som gjort avstamp mot skräcken, spred sig i kroppen. ”Jaa”, sa jag.

”Lita på mig och min tystnad utan extra övervakning”, sa jag, ”så ska jag lita på att ni kan hjälpa Felicio att avhålla sig. Åk, Hjalmar. Det är klart att vi klarar oss här hemma. Både jag och Estella. Tack för att du fick mig att reda ut mina känslor. Fast jag kommer sakna dig grymt.”

Log och nickade mot honom. Kastade en blick på Felicio och kände humorn ta över. ”Min skräckinjagande vän”, sa jag. ”Det känns lite lättare när jag har erkänt det.”

Jag gillade den roade och lätt besvarade min jag fick tillbaka från honom.

”Ska vi fatta ett gemensamt beslut, då?”, sa Zacharias och lät blicken svepa över oss alla. ”Hjalmar, åker du med Sofia?”

Hjalmar såg mig i ögonen och läste min övertygelse – och hur jag redan längtade efter honom och den trygghet han innebar. Han kramade Estella lite extra, och nickade allvarligt.

”Ni kommer ju hem igen, jag räknar hårt med det”, sa jag. ”Agnes, du kan väl hålla lite koll på mig på avstånd, så du ser att jag håller mig på banan. Det skulle kännas tryggt om du gjorde det. Att ni verkligen vet att jag gör det jag ska fast ni inte hänger mig i hämlarna för jämlan.”

”Jodå”, nickade hon eftertänksamt. ”Och ett år är kort tid. Det kanske i slutändan kan vara till gagn för hela saken att röra om i grytan på det här viset. Volderi får se exempel på hur vegetariskt liv fungerar på nära håll – för vi kommer *inte* att tillåta dem att förleda oss till mord, eller hur”, sa hon bestämt och tittade både på Sofia och Jacques, som hade olika anledningar till att kanske ha svårt med detta.

”Och Felicio får gå kursen hos Zacharias, det kunde ju inte vara bättre. Just nu ser jag inga dåliga konsekvenser av det här beslutet, så jag tycker vi ger det en chans. Vi håller tät kontakt så får vi se hur det utvecklar sig.”

Jag tänkte för mig själv på hur mycket som Gud hjälpt mig överleva hittills. Nog skulle det här gå bra också. Det var skillnad på Felicio tillsammans med fyra Corells jämfört med Felicio ensam ute på fjället. Egentligen kände jag mig mer osäker på hur det skulle gå för dem som reste. De hade stor förmåga att ta vara på sig, det insåg jag. Men man visste ju inte vilka situationer Volderi skulle försätta dem i. I Guds hand med alltihop...

”Jag undrar”, sa jag försiktigt, ”om ni skulle tycka jag var väldigt jobbig om jag önskar att vi ska be lite innan vi skiljs åt?”

Den enda som höjde på ögonbrynen var Felicio, som inte kände mig så väl än.

”Kommer ni ihåg Fader vår?”, undrade jag. ”Häng på då i så fall.”

”Gode Gud, tack för att du är med oss just nu. Tack för att du alltid är med oss. Nu ser du hur det har utvecklats sig. Vi ber om Din hjälp och välsignelse över oss alla. Hjälp oss att vara kloka och starka, och låt kärleken vinna över rädslan i alla lägen. Gode Gud, välsigna bröderna Volderi och alla vaktkamrater där de är, och förbarma dig över deras kommande offer. Bevara Sofia och Hjalmar, och Agnes och Jacques under det här året. Välsigna oss som blir kvar här hemma. Och ge särskilt Felicio lite extra kraft så att han får styrsel på sin blodtörst så fort som möjligt. Tack gode Gud för alla mina vänner.

Fader vår, som är i himlen, helgat varde Ditt namn. Tillkomme Ditt rike. Ske Din vilja, såsom i himlen, så ock på jorden. Vårt dagliga bröd giv oss i dag, och förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro. Och inled oss icke i frestelse, utan fräls oss ifrån ondo. Ty riket är ditt, och makten och härligheten, i evighet, amen.”

Jag log lite lättat mot dem och tillade med en glimt i ögonvrån – ”Fast ni borde ju be om ert dagliga blod, det skulle passa bättre.”

”Och du som undrar om vi kan be bordsbön”, log Hjalmar tillbaka. ”Det kan vi nog. Gode Gud välsigna jakten, amen. Det ska jag testa nästa gång.” Han gav mig en tillgiven kram när vi reste oss upp.

Jag fick en vänlig blick av Felicio när Emmanuel drog iväg med honom.

”Nu har du plågats länge nog”, sa han. ”Nu springer vi ikapp. Ta mig om du kan!”

Jag drog ett djupt andetag när de försvunnit.

”Det var värre med Felicio idag än när de stod vakt här i tre dagar, och värre än det var på fjället. Undrar varför?”

Kände mig väldigt tagen av hela situationen. ”Zacharias...”, vädjade jag utan att riktigt veta vad jag ville ha sagt.

”Vi klarar det här tillsammans”, sa han lugnt. ”Vi ska hålla styr på Felicio. Emmanuel är en bra kamrat för honom. Och har du klarat att hålla tyst hittills så lär du klara det nu också. Men det kommer kännas viktigt att ha kontakt ofta. Är det okej för dig att nån av oss tittar till dig varje kväll en liten stund?”

”Ja verkligen”, sa jag innerligt. ”Jag vill ju också veta hur det går för Agnes och Sofia och grabbarna.”

”Ordna till din Skype så kan vi prata när det passar”, sa Hjalmar. ”Okej, vi sticker och packar. Vi tittar in och säger hej då ordentligt innan vi ger oss av i kväll.”

* * *

Det kändes märkligt och nästan ödsligt att åka hem för att laga sen lunch till barnen. Ödesmättat. Att halva gänget skulle resa bort ett helt år. Att jag skulle klara min del av överenskommelsen oroade jag mig inte ett dugg för. Men att Felicio... Jag hade ju blivit glad på fjället när han erbjudit sig att ansluta sig till Corells. Det var jag ju i grund och botten fortfarande. Men det hade förstås varit med den självklara förutsättningen att Hjalmar och Agnes också skulle vara här, som kunde läsa av både mig och honom och i god tid förutse om nåt höll på att gå galet och stoppa det. Nu skulle jag få leva det här året utan den livförsäkringen. Vad var det för kaxigt jag hade sagt till Volderi vid deras besök?

”Att hänge sig åt Gud *så som Han är*, är att kasta sig ut i det totalt okända. Det kräver stort mod – eller ett barns obegränsade tillit.”

Hur hade jag kunnat säga en sån sak? Det var ju sant, jag trodde det på allvar. Det var bara det att nu drabbade det mig med så mycket tyngre innebörd. Det var jag som var tvungen att kasta mig ut. Igen. Guds skola i tillit fortsatte, det var klart. Jag suckade. Var jag verkligen med på det här? Insåg att det just nu var betydelselöst om jag accepterade eller inte, för jag hade inte den minsta chans att komma undan. Och jag skulle lida så mycket värre om jag stretade emot.

”Jag talar med Gud nästan oavbrutet, Hjalmar kan intyga det”, hade jag också sagt. Mmm, just det, det var väl det som var lösningen. In i Guds hand igen. Att det skulle vara så svårt.

”Och jag tror han är kärleksfullare än vi nånsin kan ta in” hade jag sagt. Mot mig och alla andra. På en gång. Det var mer än jag klarade av. Men jag ville det ju. Så det var väl bara att inse att jag inte hade kontrollen och inte skulle ha det heller.

När jag mindes samtalet med Volderi häpnade jag över den oerhörda mängd extraenergi jag måste ha fått då. Hur hade jag överhuvudtaget vågat öppna munnen i det sällskapet? Men det hade varit lika självklart som att dricka vatten. Insåg att detta var vad Gud erbjöd när man sa ja till honom. Jag hade varit med om det förr, men aldrig så starkt. Så det blev vad mitt dividerande med mig själv till slut mynnade ut i – ett allvarligt samtal med Gud om att jag skulle orka ta emot vad Han ville ge mig, igen och igen.

Under sportnytt, när Andreas var väl parkerad framför teven och jag satt vid min dator, hördes en försynt knackning på verandadörren, som vette in mot mitt musikrum. Jag smet ut till kvartetten som väntade där i halvmörkret. De hade välpackade rejäla ryggsäckar, men jag tänkte, att om *det* var vad de tog med sig för ett helt år så var de duktiga på att begränsa sig. Förstod att de tänkte springa. Över halva Europa?! Jag ryste igen, fast denna gång av förtjusning. Hjalmar såg så där road ut av min tanke, och jag tänkte att det var en av de saker jag skulle sakna mest. Alla fyra fick stora kramar, och Jacques log snett och sa

att jag verkligen måste tycka om dem mycket om till och med han fick en sån kram. Skype varje kväll nån gång mellan elva och tolv bestämde vi, om inget oförutsett satte stopp för det. Den kontaktmöjligheten lindrade avskedet betydligt.

”Jag ska drömma om hur ni springer hela natten”, log jag. ”Var rädda om er nu.”

Tittade efter dem när deras skuggor upplöstes i natten. Ljudlösa och snabba som ögat, bara synliga för den som de ville visa sig för. Jag var lycklig att jag fick höra till den kategorin.

Minnesskärvor

Älskade Johanna, så stark men ändå så nära döden. Där låg hon med en kraftig blödning som hade tryckt på hjärnan, och var nu på väg att vakna upp. Håret var avrakat förutom en liten tunn fläta. Ena ögat hade en blödning inne i det vita.

Ansiktet var svullet som efter en kraftig misshandel.

Hon hade blivit påkörd när hon cyklade hem en sen kväll från en vän till familjen av en ung bilist som kört om för fort och för nära. Huvudet hade dunkat rakt i asfalten och hjälmen var inte på. En taxichaufför som kört efter såg och larmade ambulans. Snabbt kom hon till sjukhus och dr Corell opererade akut.

Jo, hon skulle nog bli bra igen och på något konstigt sätt var jag tacksam istället för arg. Jag ville inte bli lämnad ensam med mina barn, jag ville fortsätta att vandra livets stig många år till med Johanna. Jag och barnen höll om varandra och grät av tacksamhet att Johanna levde och att vi hade varandra.

Hon vaknade till och återfick sakta styrkan. Steg för steg återerövrade hon livet, som att hon hade blivit född på nytt. Först lära sig gå, sedan springa, sedan orka att vara igång en hel dag. Kroppen är både stark och bräcklig, det är ju helt uppenbart. Men inom Johanna hade tänts ett ljus av tacksamhet och förtröstan. Hon sa flera gånger "Om Gud tog mig igenom detta kommer han bära mig genom allt". Jag blev rädd för hennes barnsliga tillit men arg på min brist på tilltro.

Olyckan blev till slut något som både förenade och skiljde oss åt. Jag började vara orolig för vad hon tog sig för och arg på att jag inte vågade lita på vare sig Gud eller henne.

Jag märkte att hon var mycket fascinerad av dr Corell och hans familj. Jag själv var mest rädd för deras övermänskliga perfektion. De kunde allt och var så övermänskligt vackra, men jag märkte att det hela tiden fanns en distans mellan Corells och alla andra. Men Johanna verkade hitta in bakom deras fasad och jag kände mig orolig igen. Jag lovade mig själv att försöka lita på Johannas omdöme, men... Jag höll tyst om alltihop. Att jag tänkte så här behövde hon verkligen inte få veta.

2

Jag ägnade helgen åt att försöka landa i de nya omständigheterna. Jag hade ju också en massa jobb, som jag bara dumpat på skrivbordet när vi åkte iväg till fjällen. Jag låg efter med både det ena och andra eftersom det varit så mycket annat viktigt på sistone. Lördagen fick innebära ett riktigt redigt röj. Det var ganska befriande, och gick lättare än förväntat – som jag var van vid att det brukade bli när jag kom tillbaka efter att på något sätt ha kopplat av. Och man kunde ju inte säga annat än att det som hänt mig med Felicio och allt som det lett fram till hade varit rejäl avkoppling från vardagslivet...

Gudstjänsten på söndagen muntrade upp mig ganska rejält. Temat var "Vägen till korset" och pastorn predikade över "Frukta inte – gläd dig!" Tänkte på hur Gud alltid verkade plocka upp ord som rimligtvis inte var ägnade speciellt för mig och fylla dem med särskild innebörd.

"Frukta får oss ibland att tappa vår förankring, vår öppenhet och vår glädje", sa hon. "Den tar kraften ifrån oss. Men lovsång och glädje är en kraftkälla att bäras av, även igenom det svåra, även när vägen leder till ett kors. Förr eller senare möter vi alla våra kors här i livet – det som är svårt, smärtsamt, bjuder motstånd, kanske är obegripligt. Men korset var en förutsättning för uppståndelsen. Det finns ett ljus på andra sidan mörkret. Vi kan gå genom det fruktansvärda med trotsig glädje och hopp. Inte låta oss kuvas."

Jag återkom allt som oftast till de här orden de närmsta veckorna, och tackade invärtes för bekräftelsen. Vi var på Vägen, det var bara att fortsätta.

Det blev nya skoldagar med nya utmaningar, skrivningar att konstruera och rätta, nya låtar att planka och arra. En kvinna i församlingen hade skrivit ett påskdrama som engagerade alla ungdomar *och* min vuxenkör. Jag valde och arrade låtar med stor glädje, och repetitionerna var just det kreativa kaos som jag

visste brukade leda fram till fint resultat. Det skulle gå av stapeln veckan *efter* påsk eftersom vi inte fick ihop allt tidigare. Men inte spelade det någon roll... Vi fick väl fira påsk två veckor i rad, värre saker har verkligen hänt i världshistorien.

Jag invigde min webbkamera, som satt på datorn men som jag aldrig använt – hade tyckt det var obehagligt att bli sedd när jag satt helt privat vid datorn. Men nu ville jag plötsligt både se och bli sedd, det var viktigt för mig, på något sätt en livlina. Jag oroade mig konstant för kvartetten där borta, trots att jag visste att det inte var till någon som helst nytta och att mina förböner var så mycket mer konstruktiva. Men jag insåg att de var så oerhört viktiga för mig. Mina vänner... Dessutom var de ju betydelsefulla i ett mycket större sammanhang – där jag också var betydelsefull. Satta i samma uppdrag, hur olika förutsättningar vi än hade. Det gjorde mig lycklig. Det här var kärlek på en hel massa ledder. Och Zacharias som frågat efter meningen. Den fanns här, mitt framför ögonen på oss.

Så här i början verkade det gå bra för dem. De hade blivit mottagna med förtjusning och snabbt inrättat sig i resande vampyrers vanor. Det var ju bara Sofia som inte provat det tidigare, men hon verkade tycka det var jättekul att utforska vampyrlivets alla styrkor och märkvärdiga möjligheter. Däremot var hon invärtes arg så det sprutade. De blev hela tiden subtilt hånade för sina matvanor, och det verkade som om somliga i sällskapet gjorde sig ett nöje i att då och då plocka ett offer och dricka inför deras ögon.

”Jag har aldrig känt så otäcka känslor”, erkände Sofia för mig utan omsvep. ”Instinkten är hemsk. Den gör oss till konkurrenter på liv och död om bytet. Fast jag absolut inte vill så vill jag anfalla och ta över. Och när människan är slut så sörjer jag. Det är tur att vampyrer inte kan gråta. Jag hade gråtit mina ögon illröda i så fall. Du hade tagit mig för värsta dråparen om du sett mig.”

De andra delade hennes upplevelse även om de var betydligt mer härdade.

”Vi bara måste göra något åt det här”, sa Agnes. ”Jag blir mer och mer övertygad om det. Jag har alltid varit övertygad om att jag själv aldrig skulle kunna ta en människa, men nu har jag också blivit övertygad om att vi måste göra vad vi kan för att stoppa andra. Vi hemlighåller de här tankarna förstås, och du får gärna tacka Gud lite extra för Sofias sköld, för hon gör en enorm insats. Räddar livet på oss allihop, faktiskt. Och vår plan, som jag ser den, är bara att inte säga nånting men inte ge upp. Fortsätta att med gott humör föregå med gott exempel. Men om du anar vad det kostar på. Och när det drar ihop sig till ”festmåltid” så flyr vi på jakt. Lilla människa, vad jag längtar efter dig.”

Det var ju ömsesidigt. Och jag insåg att vad de utsatte sig för var så mycket värre än det jag gjorde.

”Men sa inte du att de hade tänkt sig att få er att trivas så mycket att ni aldrig skulle vilja lämna dem?”, undrade jag. ”Borde ni inte säga till dem att ni inte gillar vad de håller på med?”

”Kanske det”, tvekade hon. ”Det gäller nog att invänta rätt tillfälle. Vi får väl se. Det är en riktigt stor konflikt mellan våra levnadssätt, vet inte om du kan leva dig in i det.”

Det försökte jag, det fanns hela tiden i huvudet på mig bakom allt annat jag höll på med. Skuld var inblandad, det förstod jag. Om Volderi skulle byta levnadssätt så skulle det ju innebära att de liksom erkände att de gjort fel. I tretusen år. Vem skulle kunna stå ut med det? Undrade om det inte skulle kunna gå att se det på något annat sätt? Att acceptera det som varit och bara gå vidare till något nytt? Med nya svårigheter och nya fördelar. Det tålde att grunna på.

En av de nya rutinerna var att jag nu regelmässigt fick plusbesök varje kväll typ kl elva. Andreas gick alltid och lade sig halv elva, så att han skulle störas behövde jag aldrig oroa mig för. Och att

de skulle ramla in när jag satt och pratade med nåt av barnen, som hade lika nattliga vanor som jag, behövde jag inte heller tänka på, för jag insåg att de på långt avstånd hörde vad alla i huset gjorde.

Plusvännerna turades om att komma. Det gillade jag, då fick jag möjlighet att prata ordentligt med dem var och en, och lära känna dem på djupet. Zacharias var den första som kom. Hans omsorg om mig och angelägenhet att jag skulle må bra värmdes alltid. Vi skypade med Hjalmar tillsammans, å vad bra det kändes. De var nu nere i Frankrike, hälsade på olika klaner och mindre grupperingar som fanns där. Än så länge hade inget särskilt hänt, de kom ganska långt bara med att visa sig i trakten. Volderi hade en oerhörd respekt med sig, och nu när de kom i stort sett hela styrkan så fanns det ingen som vågade visa något annat än underdånighet.

Jacques oroade sig en del, sa Hjalmar. Om några dagar skulle de hälsa på den klan han lämnat för en sådär sextio år sen, med Theresa som överhuvud – hon som förvandlade honom. Det var inget han talade om, men Hjalmar hade ju sin egen tillgång till tankarna och kände stor empati. Av det lilla som Jacques berättat för mig förstod jag att det måste vara hemska minnen som nu skulle bli aktuella igen. Undrade om Theresa hade kvar sin nyfödingsarmé, och om det var den som Volderi hade tänkt näpsa? Det verkade väldigt otäckt alltihop. Satte det högst upp på förbönslistan.

”Det verkar finnas väldigt mycket vampyrer i Frankrike”, frågade jag Zacharias. ”Hur kan det komma sig att ingen märker av dem? Börja undra?”

”De flesta människor är väldigt ouppmärksamma”, svarade han försiktigt. ”De hör bara vad de vill höra, och ser bara det som de förväntar sig, och utgår alltid ifrån det de känner till. Att det skulle finnas något så onaturligt och hemsamt som vampyrer är det ingen som vill veta – nåja, med ett undantag, då”, sa han och

blinkade åt mig. ”Det man inte vill veta förtränger man. Det är väldigt starkt.”

”Det har inte alltid varit så här”, fortsatte han. ”På sextonhundratalet då jag föddes var man allt medveten om vampyrer, mer eller mindre. Min pappa ägnade sig ju åt förföljelser, så han visste. Eller trodde att han visste. Man hade lättare på den tiden att tro på det man inte såg. Sen kom upplysningen, och då förpassades allt sånt här ”onaturligt” till sagornas och myternas värld, och det var vi tacksamma för. Slut på förföljelserna, det var ju bra. Framförallt därför att de till nittionio procent drabbat oskyldiga människor som misstagits för något de inte var. Du vet ju vilka styrkor en vampyr har. Inte skulle en normal vampyr låta sig förgöras av några människostackare.” Han såg uppgiven ut.

Jag insåg hur rätt han hade. Människor ser bara det de vill se, och lyssnar helst till sig själva. Det är inte lätt med kommunikation. Eller inlevelse för den delen. Men det kanske i det här sammanhanget bara var att vara tacksam för.

* * *

Det här fick mig att tänka på min man och vår relation. Andreas, som jag varit gift med i snart tjugofem år. Typ halva mitt liv. Som jag inte berättade något om allt detta med vampyrerna för. Vad såg han egentligen av allt som jag höll på med? Knappt något, insåg jag. Just vad gällde vampyrerna var jag ju otroligt tacksam. Det räddade livet på oss. Men...

Den som såg oss utifrån kunde kanske få intrycket att vi knappt var gifta. Så var det ju inte. Vi var båda aktiva människor, utåtriktade och företagsamma, engagerade i det vi gripit oss an med. Om vi stod för tätt skulle vi kväva varandra, likt två stora träd. Därför var det bra att våra engagemang sträckte sig ut i olika riktningar. Min man var framgångsrik i sitt jobb, uppskattad och ofta anlitad till interna konsultuppdrag som krävde en del resande. Mina engagemang höll sig mer på

hemmaplan: skolan, politiken, mina vänner bland flykting-
ungdomarna, i kyrkan med körer och annat ideellt arbete. Vi
litade på varandra, var trygga med varandra även på avstånd,
och när vi väl möttes hade vi stort utbyte av varandra. Vi hade
ju också byggt en fin familj tillsammans, med tre hyfsat
välmående barn som vi hade tillitsfulla relationer till. Kyrkan
var ett annat område där vi möttes. Församlingen var liksom vår
utvidgade familj, och Andreas fick ofta möjlighet att predika,
liksom jag sjöng. Ibland sjöng vi tillsammans också. Jag hade
våldigt mycket att vara tacksam för.

Kanske just därför började det skava i mig när nu saker och ting
började lugna ner sig och jag lite mer distanserat kunde
reflektera över vad som verkligen hänt och vilken osannolik
vändning livet tagit de senaste månaderna. Egentligen hade ju
inte mycket förändrats. Mitt liv rullade på som vanligt, med
engagemangen, hemmet, och barnen som skulle ha kvällsmat
och delaktighet. Jag levde med våra tonårsbarn, var så lycklig
att de ville dela sina liv med mig. De delade bra med sin far
också, påminde jag mig. Det var ytterligare en sak jag
uppskattade med Andreas. Både i förhållande till barnen och till
hemmets skötsel var vi jämställda. Det enda som vi inte var
jämställda i var lönen – han hade dubbelt så mycket som jag,
och jag jobbade ju inte färre timmar, lade inte ner mindre
engagemang, och kunde inte på något vis se att hans jobb skulle
vara dubbelt så viktigt som mitt. Men det där var ju inget vi
kunde påverka, så jag hade kommit fram till att om han nu fick
dubbla lönen så var det väl bara att vara tacksam för. Det
gagnade ju familjen...

Men all den här nya, chockerande kunskapen om att det fanns
vampyrer, och att jag blivit så radikalt indragen i deras före-
havanden, var inte det egentligen något jag ville dela? Vi delade
inte allt, det skulle inte vara möjligt, men vi delade mycket. Att
vi kunde dela tankar på djupet var en av de saker som en gång
fått mig att falla för honom. Men det här var något jag absolut
inte kunde dela med honom. Det var ju en fråga om överlevnad
att jag höll det här för mig själv.

”Man bör säga sanningen, men alla sanningar bör inte sägas”, lär den svenska drottning Kristina ha sagt någon gång på sextonhundratalet. Det kändes sannare än jag hade lust med. Hur som helst var det ju inga problem med tystnaden. Andreas var ofta på resor, och när han kom hem var jag där med barnen som jag alltid varit. När nu Zacharias sa att ”de flesta människor är väldigt ouppmärksamma, de hör bara vad de vill höra, och ser bara det som de förväntar sig, och utgår alltid ifrån det de känner till”, så kände jag så väl igen det. ”Det man inte vill veta förtränger man”, sa Zacharias. Min halvt bittra slutsats hade blivit, att människor bara ser det de vill se, och helst lyssnar till sig själva. Det är inte lätt med kommunikation. Mitt samröre med vampyrerna hade ju hittills inte stört våra familjerutiner på något vis, och min fasta föresats var att det skulle fortsätta på det viset. Men tänk ändå om jag hade kunnat få dela det här med Andreas. Att han kunde få vara delaktig. Jag oroade mig förstås för hans reaktioner. Han kunde reagera illa, det visste jag. Det hade hänt i andra sammanhang. Vi hade rätt ut det, efter ett tag hade förståelsen kommit och oron gett sig. Men det här var så fruktansvärt drastiskt. Det fanns inget som helst utrymme för den minsta lilla reaktion. Hela frågeställningen landade som ett irriterande nålstick i bakhuvudet och vägrade lämna mig i fred. Någon lösning fanns ju inte överhuvudtaget tillgänglig. Egentligen borde jag släppa tanken fortast möjligt, den var ju meningslös. Eller?

* * *

Första gången Esmeralda dök upp blev jag glad fast lite orolig. Vi hade ju egentligen aldrig pratat ordentligt, det var bara det där första tillfället, då alla var samlade, som jag hade utbytt några tankar med henne – och det var i ärlighetens namn mest mina tankar. Hon var alltid lika vänlig mot mig som de andra, men jag undrade vad hon tänkte.

Hon var lite försiktig i början, frågade hur jag haft det i skolan och vad jag gjort den här dagen.

”Det var väl som vanligt”, menade jag, ”ingen större skillnad mot när du gick där. Nya elever, det är enda skillnaden som spelar roll.”

Jag skickade tillbaka bollen och undrade vad hon gjort. Jag var faktiskt rätt nyfiken på hur plusmänniskor fördrev sin oändliga tid, de som aldrig sov och vars dagar inte hade något förutsebart slut. Esmeralda var intresserad av konst och skönhet, och hade ägnat sig i många år åt konststudier. Hon hade också bestämt sig för att börja måla själv, så högst upp i deras stora hus hade hon inrett en konststudio som jag aldrig hade varit upp till. Hon hade prövat på akvarell och olja – det skulle handla om färg; etsning och liknande intresserade inte. Det senaste hon prövat på var att jobba med lera – att dreja krukor som hon glaserade och brände, och forma fria figurer i fantasifulla former. Hon gjorde mig nyfiken, och jag sa att jag ville önska mig nån liten sak som hon gjort till min födelsedag i sommar. Då glittrade hon till, lite förtjust över intresset.

”Men du”, sa jag, och tog chansen. ”Jag måste fråga dig en betydligt allvarligare fråga. Första gången vi träffades allihop hemma hos er så berättade du om allt elände du varit med om, och morden och det. Jag hade en massa åsikter men du sa nästan ingenting. Inte för att jag vill plåga dig med att be om en massa detaljer, men vad tänkte du när du berättade för mig att du har mördat? Du ville väl inte skrämmas?”

Jag kände mig nervös när jag nämnde det, och tittade vädjande på henne. Hoppades hon förstod att jag menade väl med min fråga. Hade jag varit klumpig i mitt sätt att bara ösa ur mig allt jag hade på hjärtat utan att egentligen lyssna?

Hennes ögon smalnade en smula och hon var tyst en stund. Jag lät det vara tyst, hon behövde väl fundera lite. Till slut skakade hon på huvudet.

”Det var inte vackert nåt av det”, sa hon. ”Och jag var nog inte i första hand ute efter att skrämma dig. Det var bara det att du

en så lång stund hade suttit och bara sagt goda saker om vampyrer. Du kunde inte ha den minsta lilla aning om vad du pratade om, det förstod jag. Så jag ville väl ge dig lite perspektiv.” Hon tänkte lite till. ”Jag ville nog inte skrämmas, jag ville provocera, så var det nog. Men jag vet inte om det hjälpte?”

Jag log lite, lättad. ”Min tro har nog alltid varit väldigt mycket på trots. Den är svårskakad. Jag måste tro på Guds kärlek trots all ondska i världen. Det var det jag ville få fram, då. Guds kärlek finns, trots allt elände och alla onda handlingar. Och Jesus sa att det inte räcker att förlåta sju gånger. Det måste till sjuttio gånger sju gånger – en symbol för det oräkneliga. Ibland har vi svårt att stå ut med allt som Gud är beredd att förlåta. Men han vill att vi ska älska och förlåta som Han. Det måste betyda att det finns förlåtelse både för dig *och* dem som förgrep sig på dig, även om jag faktiskt har svårt att säga det där sista. Det var hemskt, det de gjorde med dig! Alltså, vampyrondska är inte värre än människoondska. Att du ville hämnas på dina mördare var väldigt mänskligt, enda skillnaden var väl att du hade lättare att genomföra det. Sen har jag ju varit med om en del efter det samtalet, som du vet. Min bild av vampyrer har definitivt fördjupats. Ni är alla komplicerade kombinationer av gott och ont. Precis som människor. Ni är bara människor plus, eller hur.”

”Att du ser det på det viset, ”människor plus”, tycker jag om”, sa Esmeralda instinktivt.

”Saknar du att vara människa väldigt mycket?” undrade jag.

Hon såg på mig. ”Jag hade velat ha egna barn”, sa hon stillsamt. ”Ett fint hem att ta hand om. Bara så enkelt. Och så blev det så här. Jag har nog aldrig riktigt försonats med det. Det är ju över åttio år sen det hände. Att jag skulle förlåta dem som gjorde det, den tanken har jag aldrig tänkt. Jag hämnades istället, och har på något sätt låtit mig nöja med det. Det var min fästman och hans kompisar som gjorde det, det har jag inte sagt, va? Vilket svek...”

Jag stirrade på henne med stora ögon. Hon tittade sorgset tillbaka.

”Jag skulle nog i första hand behöva förlåta Gud för att Han lät det ske”, sa hon. ”Vet du, jag har aldrig funderat särskilt mycket på det här, det har bara fått vara. Och så kommer du och pratar om Guds kärlek, mot all sannolikhet och rimlighet. Egentligen skulle jag nog gärna ta till mig din tro på trots. Nog tycker jag att jag kan se Guds kärlek i andra sammanhang. Att jag fick rädda Emmanuel var stort. Att du överlevde att träffa Volderi var också stort. Men jag har en bit kvar innan jag har kommit tillrätta med det hela.”

Jag nickade bävande, och kände hur hjärtat vred sig av medkänsla. Betänkte mig lite.

”Får jag pröva en tanke på dig?”, undrade jag försiktigt. ”Jag menar inget illa.”

Hon höjde på ögonbrynen. ”Pröva”, sa hon vänligt.

”Döden är inte det värsta som kan hända en människa” sa jag långsamt. ”Om du av någon obegriplig anledning skulle få för dig att bita ihjäl mig, så skulle Gud inte beskydda mig ifrån det.” Jag ryckte på axlarna. ”Livets villkor, det är så.” Jag mötte hennes blick.

”Det *värsta* som kan hända är ett kärlekslöst liv. Gud bevarar inte från döden. Men han vill bevara oss i kärleken. Om du kan älska *trots* det som hände, då blir glädjen stor i himlen.”

”Och jag tror att du kan det”, la jag till. ”Tack för din omsorg om mig, till exempel.”

Hon suckade.

”Jag önskar ju så att det inte hade hänt. Men när det nu hände – det är inte så att jag ogillar att Zacharias gjorde mig till vampyr”, fortsatte hon. ”Hellre det än död, tänker jag. Men det är därför

jag är så rädd om dig. Jag vill att du ska få ut av ditt människoliv allt det som jag inte fick. Det här att vi ska kontrollera dig, det gillar jag inte alls. Egentligen önskar jag att vi hade kunnat lämna dig i fred. Jag har alltid tyckt om dig, ända sen du var min lärare, och det hade känts bra om du hade kunnat få behålla ditt lyckliga liv så som det var, ostört.”

”Men du, jag är ju glad att ha fått lära känna er”, utbrast jag. ”Att få veta. Mitt liv har blivit större på kuppen. Rikare. Krångligare, utan tvekan, men så mycket intressantare. Sannare. Jag tycker om det. Jag har alltid varit nyfiken av mig. Jag vill *veta*, är inte nöjd annars. Och det finns säkert mer.”

Jag vågade le lite mot henne. ”Och så gillar jag tanken att ha dig som nån sorts hemlig gudmor till mina barn. Jag menade allvar när jag bad dig om det. Du kommer ihåg att jag gjorde det, va? Du kommer finnas kvar, och kan titta till både mina barn, mina barnbarn och barnbarnsbarn, så länge du orkar. Det känns riktigt bra, faktiskt. Som en skyddsängel för dem.”

”Från mördare till skyddsängel”, muttrade hon och fick mig att le. ”Tänk om jag mördar igen, då?”

”Näe, det kommer du aldrig att göra”, sa jag lugnt. ”Du är inte sån, egentligen. Eller hur? *Det* kommer Gud att skydda dig ifrån, det är jag alldeles säker på.”

”Du kan ju be om det, du som alltid ber”, sa hon, och log plötsligt hon också. ”Du är knäpp men du är snäll. Förresten, nu när Hjalmar inte är hemma – jag spelar ju också piano, som du vet. Om du blir sångsugen kan jag kompa. När du nu inte vill bli lämnad ifred av plusmänniskor.”

Det gjorde mig väldigt glad, och vi kom överens om att hon skulle höra av sig nästa gång Emmanuel tog med sig Felicio på jakt.

* * *

Felicio, ja. Min största oro samtidigt som jag var så glad för hans skull. Men mina fyra vänner här verkade inte släppa honom utan uppsikt en sekund. Det var så man gjorde när nån var nyfödd vampyr eller ny som vegetarian. Så hade de alla blivit stöttade och så hjälpte de själva till, det var alldeles nödvändigt, berättade Esmeralda för mig när jag hälsade på hos dem en vecka senare. Jag gillade ju förstås den självklara omsorgen hon gav uttryck för.

Jag hade bara träffat Felicio en gång under de gångna två veckorna, det var söndagskvällen när de var just hemkomna från en jakt.

”Om du vill får du besök av oss alla fem ikväll”, fick jag sms från Zacharias.

Såklart jag ville. Midnatt prick kom en försiktig knackning på verandadörren, och där satt de allihop.

”Nu får vi se hur rädd du blir i natt”, sa Felicio godmodigt.

Men det gick bra. Han fick berätta lite om jakter som för mig lät som hisnande naturäventyr. Jag var lite avundsjuk på deras fantastiska syn och hörsel. Vad de kunde uppfatta!

De ville höra vad jag haft för mig i helgen, vilket inte var några märkvärdigheter men ganska roligt ändå – dottern ville köpa häst så vi hade varit ute och provat några. Dock ingen som hon fallit för.

Och så öppnade jag Skype och vi kunde prata med våra resenärer allihop på en gång, det kändes nästan som familje-återförening. Jag somnade halv tre och var väldigt nöjd med tillvaron.

3

Den tillfredsställelsen varade bara några dagar. På onsdagen i veckan efter var jag iväg till Corells och sjöng med Esmeralda och Ester. Zacharias hade följt med Emmanuel och Felicio ut på en extra jakt; bristen på människoblod tog hårt på Felicio och enda distraktionen var att ge sig ut på vilda språngmarscher och jakter. Jag bävade när jag fantiserade om hur det kunde te sig.

Jag, Ester och Esmeralda hade en trevlig kväll ända tills Hjalmar ringde på Skype. Det hade hettat till, sa han dämpat. Vi hade inte hört av dem på två dygn, vilket hade fått mig att undra. Nu berättade han att de kommit till Reims, staden där Theresa, hon som hade förvandlat Jacques, hade sitt revir. De hade blivit mottagna med all den artighet och underdanighet som Volderi alltid möttes av, och den natten hade trots Jacques oro avlöppt bättre än förväntat. Han och Theresa hade ju inte setts på över 60 år, och han hade lämnat henne i ett läge när spänningen mellan dem hade närmast sig gränsen för mord. Relationer vampyrer emellan är oftast inte särskilt starka, och när Jacques vän Stephan hade kommit förbi och berättat att han funnit ett sätt att leva som inte innefattade alla dessa strider, så hade Jacques bara följt med honom utan den minsta känsla av saknad. När nu Theresa fick se honom som en i Volderis följe så bet hon bara ifrån med en sarkastisk kommentar om att han visst lämnat henne för att stiga i graderna.

Hjalmar fortsatte med att redogöra för samtalet. Theresa hade kvar en mindre styrka nyfödda vampyrer, hon påstod att det var alldeles nödvändigt för säkerhetens och lugnets skull. Alla inom så stort område hon kunde överblicka hade något liknande, men det var ytterst sällan det kom till några skärmyslingar nuförtiden. Däremot var hon lite orolig. Det hade börjat florerat rykten om en klan längre västerut som det sas hade börjat öka sina styrkor på ett oroande sätt. Hon hade inte klart för sig vilka eventuella planer de hade, men de kanske hade fått för sig att försöka göra en kupp åt något håll och utöka sitt revir. Volderi hade lovat att ge dem ett besök. Så det hade de gjort i går natt.

Innan de hade tagit kontakt hade Ori satt både Hjalmar och Agnes på att ta reda på vad de tänkte där inne. Och det var inga bra saker. Inget mindre än ett erövringskrig, det var bara så man kunde beskriva det som planlades. Fast de tänkte sig att genomföra det i små väl avvägda raider nattetid, så att människorna förhoppningsvis inte skulle märka någonting. Det där godtogs dock inte av Volderi, som inte ville veta av den typen av giriga ambitioner över huvud taget. Alltså hade bröderna beordrat avrättning av samtliga i den klanen. Hjalmar tystnade sammanbitet.

”Det var groteskt”, sa han. ”Vi hade naturligtvis inget att säga till om, det är på det här viset som Volderi upprätthåller sitt rykte och sin förmåga att hålla det brutala vampyrsläktet i schack. Viktigt, alltså. Och vi hade ju accepterat att eskortera dem och ersätta Felicio, så vi hade absolut inget val. De hade arton nyfödda och var fem i själva klanen, summa tjugotre mot Volderis elva, oss inräknade. Det var tur att Jacques tränade oss en gång när Sofia fortfarande var människa och en vampyr som hette Sigrid hade satt upp en nyfödingsstyrka och gick emot oss för att hämnas sin partner. Nu var vår seger beroende på att vi alla gjorde vår insats. Det var tur att vi hade överraskningsmomentet på vår sida också.”

Han gick in på detaljer som jag önskade inte skulle vara sanna nåt av det, men jag insåg att det var. Det hade i alla fall slutat med att den där otäcka brasan, som Ori hotat oss med om jag pratade, nu blev verklighet där nere. De hade satt eld på huset för att göra trovärdigt varför det brann så mycket. Jag var oändligt tacksam över att få höra att de själva hade klarat sig allihop, trots underläget. Den som mådde sämst av dem var Sofia. Jag fick växla några ord med henne.

”Hur är det med dig?”, undrade jag full av medkänsla.

Hon gjorde en grimas. ”Ruskigt. Johanna, jag slet sönder två nyfödingar.” Hennes uttryck var fullt av fasa. ”De hade kunnat

vara människor, men det var de inte. Definitivt inte. Du anar inte...” Hon avbröt sig.

Jag visste inte vad jag skulle säga. ”Vad var värst?”, undrade jag innan jag hann stoppa min nyfikenhet.

Hon funderade lite. ”Alltså”, sa hon sakta. ”Jag har kraft att slita en kropp i stycken. En arm där, ett huvud där. Det är ju nödvändigt om man ska kunna få död på en vampyr. Men det går inte att befria sig från känslan av den människa som den där nyfödingen var för inte så länge sen. Det hade ju kunnat vara jag! Men nu var det oundvikligt. Det var de eller vi. Fasansfulla monster, Johanna.”

Jag höll andan. Kände hennes fasa när jag levde mig in i det hon berättade.

”Nu finns det tjugotre färre av min sort i världen”, fastslog hon rakt. ”Gråt åt mig, Johanna, du som har tårar. Det var nog bra att det här blev gjort. Men jag är helt upp-och-ner.”

”Kära rara”, var det enda jag fick fram. ”Så komplicerat allt är. Man får väl handla så gott man kan i den situation man hamnar, och vad som är fel och rätt är verkligen inte uppenbart i alla lägen. Du har min innerliga medkänsla i alla fall, det har ni alla. Hur gick det för Agnes och Jacques då?”

”Agnes kunde ju se att vi inte hade något val och att det skulle gå bra, så hon bara gjorde det hon måste utan att tveka. Du skulle se henne i aktion, hon är helt fantastisk, hur hemskt det nu än var. Som ett äkta energipaket var hon överallt där det behövdes. Och Jacques – för hans del var ju det här vardagsmat.” Hon rös till. ”Men han sörjer som vi andra. Vi har lärt oss ett annat sätt. Det är bättre.”

Hennes konstaterande var så övertygat. Kanske var det *det* som gav mig en ny medvetenhet om hur viktigt det var, det vi försökte med just nu. Jag hade ju haft en känsla tidigare också att det var viktigt; nån sorts luddig, romantisk känsla av att

kärlekens revolution var eftersträvansvärd, och att det här kunde vara en tänkbar möjlighet att stärka den, utan att ha någon egentlig aning om hur det skulle gå till. Men nu blev det en visshet. Det här var nödvändigt. Livsviktigt. Helt avgörande. Allt annat var oacceptabelt. Vi måste ha en tydligare plan. Arbeta mer aktivt. På flera fronter samtidigt. Det här fick inte dröja en minut till.

Hjalmar sa att nästa anhalt var Paris, men att de inte hört några fler onda rykten. Hade vi tur skulle det med andra ord räcka med att se bistra ut. Han såg så sorgsen ut när han sa det att mitt hjärta led med honom.

”Det får vi verkligen tro”, sa jag i ett försök att muntra upp honom. ”Hoppas ni får möjlighet att se nåt av det fina i Paris också. Det är ju en tjuvig stad.”

”Vi får väl försöka med det”, sa han, och orkade med att ge mig ett leende innan vi lade på.

Jag sjönk ner i soffan och tittade plågat på Ester och Esmeralda. ”Vad ska vi göra?”, undrade jag uppgivet. ”Finns det något alls vi kan göra? Nyfödingsarméer är ju värre än värst. Det är värre än att ”bara” bli uppdrucken. Att bli utnyttjad för våld på det där viset...” Jag tystnade, och såg hur mina vänner delade min åsikt.

”Just det kan vi nog inte göra så mycket åt i första läget”, sa Ester stillsamt. ”Men... det andra. Att byta livsstil. Vi har ju aldrig försökt övertyga någon annan om att det är bra att leva vegetariskt. Vi har bara gjort det själva. Den som vill göra som vi får väl ta efter bäst den vill, liksom. De som har velat leva med oss har ju inte varit svårt att övertyga. Men... Tänk om vi skulle bjuda in några och prata med? Skulle du våga träffa fler vampyrer?”, undrade hon tvekande.

Jag tänkte ett ögonblick. För min del att träffa fler vampyrer var väl inte så farligt. Jag hade ju träffat Volderi, vad skulle kunna vara värre? Men jag tänkte på vår lilla fina stad. Hur bra skulle det vara att ha okända vampyrer på besök? Det var visserligen Corells revir, och avtalet med skepnadsskiftarna var också en

skyddsfaktor att räkna med, men ändå. Och var det här ett ansvar jag kunde vara beredd att ta?

Vi pratade en stund om det. Esmeralda tvekade också. Men Ester hade fått en inre gnista som inte lät sig släckas. ”Vi kan ju börja med några av våra allra närmaste vänner”, sa hon. ”Klanen Dahlmo i Norge, till exempel. De är också vegetarianer, har blivit det på eget initiativ. De är nästan som släkt till oss, kan man säga. De är fem stycken. Tänk om vi skulle bjuda hit dem? Ta en kväll, eller några dagar, och bara prata om allt som varit och alla tankar vi har. Vad har man vänner till om man inte delar det man går och tänker på?”

Det tyckte även Esmeralda kunde vara något. ”Vi ska ju inte starta revolution”, sa hon. ”Men prata om viktiga saker, det kan man ju alltid. Och ska vi välja några som vi tryggt kan ta hit, så är det väl dem vi har att välja på.”

De lovade prata med Zacharias och Emmanuel när de kom hem, så kunde vi fundera vidare på varsitt håll ett tag. Ester såg länge på mig när jag plockade ihop mitt för att åka hem. ”Om du hade kunnat se nåt av det här framför dig när du tog kontakt med Zacharias på sjukhuset, hade du gjort det då?”, undrade hon.

Jag fnissade till. ”Ibland är det nog bäst att man inte vet”, log jag. ”Ni är ju ändå fantastiska vänner. Jag hade aldrig velat vara utan er. Och nu är det ju som det är. Vi får väl göra vad vi kan. Vetskapen ger ändå möjligheter. Alltså, jag tror att jag börjar se fram emot att träffa Dahlmos. Norrmän brukar vara trevliga!”

”Vi får väl se”, sa Ester. ”Ses på söndag först i alla fall!”

”Visst. Och tack för kompet, Esmeralda.”

Deras leenden värmden mig hela vägen hem.